

# РЕШЕНИЕ

№ 40500

гр. София, 19.10.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в**  
публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Евгения Иванова**

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **6563** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образзуано е по жалба на С. Д. К. срещу Решение № 1040-21-319/13.06.2026 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 1012-21-988/28.04.2026 г. срещу Разпореждане № 214-00-3521-1/11.03.2026 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 КСО. Жалбоподателят, в жалбата си и в съдебно заседание, поддържа, че оспореното решение е издадено при неправилно приложение на материалния закон и приложимото европейско право. Ответникът – чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното: Жалбоподателят е подал заявление вх. № 214- 00-3521/19.02.2026 г. за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Към заявлението е приложена заповед № 001/18.02.2026 г. за прекратяване на правоотношение с осигурител „1516“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. на основание чл. 71, ал. 1 КТ, считано от 18.02.2026 г.

С последващо заявление вх. № 214-00-3521-2/05.03.2026 г. жалбоподателят е отправил искане за удостоверяване на осигурителни периоди през 2015-2016 г. от компетентната институция на Великобритания. Чрез Националното приложение за електронен обмен на социално осигурителна информация (Е.) между България и ЕС от ТП на НОИ - С. град до компетентната институция на Великобритания, е изпратен структуриран електронен документ (СЕД) U. за потвърждаване на осигурителен период.

При извършване на преценка по правото на ПОБ, по данни от Регистъра на осигурените лица е установено, че в 18-месечния период С. Д. К. е осигуряван за риска „безработица“, както следва:  
- от 18.08.2024 г. до 28.02.2025 г. вкл. - 6 месеца и 14 дни - от „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], като лице, упражняващо дейност по трудово правоотношение;  
- от 11.12.2025 г. до 31.01.2026 г. вкл. - 1 месец и 21 дни - от „1516“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], като лице, упражняващо дейност по трудово правоотношение.

При преценката за правото на ПОБ в Регистъра на осигурените лица не са били налични данни по чл.5, ал. 4, т. 1 КСО за осигурителен стаж за периода от 01.02.2026 г. до 17.02.2026 г., вкл. - 17 дни от осигурител „1516“ ЕООД ЕИК,[ЕИК], като същият не оказва влияние върху правото на ПОБ, поради това, че общият осигурителен стаж с осигуряване за риска „безработица“ с тези 17 дни е - 8 месеца и 22 дни.

В хода на образуваното административно производство чрез Е. от КИ на Великобритания е получен СЕД У. с потвърден период на осигурена заетост от 16 г., който също не оказва влияние върху преценка правото на ПОБ.

Длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 КСО е постановило разпореждане № 214-00-3521-1 от 11.03.2026 г., с което е отказано отпускането на ПОБ на жалбоподателя. В мотивите на разпореждането е посочено, че жалбоподателят няма осигуряване във фонд Безработица за 12 месеца от последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването. Разпореждането е връчено на жалбоподателя на 16.04.2026 г.

Разпореждането е обжалвано по административен ред, като с процесното решение жалбата е оставена без уважение.

По делото е представено Решение рег. № 21296/21.11.2025 г., с което е отменена на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ Заповед № 592/04.03.2025 г. на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на жалбоподателя и работодателят е осъден да му заплати обезщетени за времето, през което е останал без работа за периода 04.03.2025 г. до 02.05.2025 г. Решението е допълнено с Решение рег. № 10/09.01.2026 г., за заплащане на обезщетение на жалбоподателя за времето от 02.05.2026 г. до 02.11.2025 г.

Жалбата на С. Д. К. е допустима за разглеждане, но по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и с оглед Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ, съдът намира, че процесното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган. Спазено е изискването за форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа, обусловили отхвърлянето на подадената пред него жалба. Потвърденото от директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган, видно от заповед № 1015-21-17/27.01.2023 г. , при спазване изискването за форма и посочване на фактическите и правни основания за издаването му.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Административният орган е изпълнил задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, като е събрал всички относими доказателства.

Спорният въпрос по делото касае периода, през който жалбоподателят е бил уволнен, респ.

уволнението е признато за незаконно и дали този период (04.03.2025 г. до 02.11.2025 г.) следва да бъде взет предвид при изчисляване на необходимия осигурителен стаж за отпускане на парично обезщетение за безработица.

На първо място следва да се посочи, че Решението на СЕС от 25 юни 2020 г. по Съединени дела C-762/18 и C-37/19 не намира приложение в конкретния казус. Съгласно диспозитива на решението:

1. Член 7, параграф 1 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това че през този период не е полагал действително труд за работодателя.

и 2. Член 7, параграф 2 от Директива 2003/88 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която при последващо прекратяване на трудовото правоотношение — след като работникът е бил уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, този работник няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа.

Видно от цитираното решение, то касае случаите на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, както и за правото на такъв, за периода на незаконното уволнение. В случая се касае за парично обезщетение за безработица, което е различно от платения годишен отпуск.

Съгласно чл.9, ал. 3, т. 1 КСО за осигурителен стаж се зачита и времето през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4а, ал. 1 не са работили поради незаконно недопускане или отстраняване от работа, или когато са отстранени и впоследствие възстановени на работа по реда, определен в специални закони; за този период се внасят осигурителни вноски за сметка на осигурителя, а за лицата по чл. 4а, ал. 1 - от работодателя им върху последното брутно възнаграждение, ако лицето не е било осигурявано; ако лицето е било осигурявано на друго основание, осигурителните вноски се внасят върху разликата между последното брутно възнаграждение и осигурителния доход за периода, ако този доход е по-малък.

В чл. 9, ал. 2 и ал. 3 са регламентирани хипотези, касаещи периоди, които се зачитат за осигурителен стаж. В ал. 2 са регламентирани случаи, при които тези периоди се признават за осигурителен стаж без да е необходимо да се внасят осигурителни вноски, а в ал. 3 такива, при които вноските са дължими.

Вноските по ал. 3 са посочени в ал. 5 - осигурителните вноски по ал. 3 са в размерите за фонд „Пенсии“, съответно фонд „Пенсии за лицата по чл. 69“ и за допълнително задължително пенсионно осигуряване и Учителския пенсионен фонд. В случаите по ал. 3, т. 5 не се дължат осигурителни вноски за Учителския пенсионен фонд.

Както се посочи, времето, през което лицата са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от съда - от датата на уволнението до възстановяването им на работа, се зачита за осигурителен стаж по силата на чл. 9, ал. 3, т. 2 от КСО. Съгласно изричната разпоредба на чл. 9, ал. 5 КСО, осигурителните вноски по ал.3, са в размерите за фонд „Пенсии“, съответно фонд „Пенсии за лицата по чл. 69“ и за допълнително задължително пенсионно осигуряване и Учителския пенсионен фонд. Следователно за времето, през което е останало без работа поради незаконно уволнение, лицето няма статута на осигурявано за всички социални рискове, вкл. за

„Безработица“, а осигуряването касае само пенсионните фондове. Законоустановената материалноправна предпоставка, при наличието на която възниква правото на парично обезщетение по чл. 54а, ал. 1 КСО, въвежда изискването за безработните лица да са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването. Поради горното, макар и периодът от 04.03.2025 г. до 02.11.2025 г. да се зачита за осигурителен стаж на жалбоподателя, и за този период да са дължими осигурителни вноски, този стаж не може да му послужи за отпускане на парично обезщетение за безработица, тъй като не са внесени, нито са дължими осигурителни вноски за фонд „Безработица“. Правото на парично обезщетение произтича от осигурителното правоотношение, което пък е налице при започнало упражняване на трудова дейност. В същия смисъл е константната практика на Върховния административен съд (Решение № 2552 от 20.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 4968/2018 г., VI о., както и решенията по административни дела № 400/2010 г., № 12047/2012 г., № 12298/2014 г., и др.). При това положение, за времето, през което жалбоподателят е бил незаконно уволнен, работодателят като осигурител, не е имал задължението да внася осигуровки за риска „Безработица“. Следователно, поради липсата на осигуряване или задължение за осигуряване за посочения по-горе период точно в този фонд, за жалбоподателя С. К. не възниква материалното право на обезщетение по чл. 54а КСО за същия период. В този смисъл е Решение № 4374 от 25.03.2019 г. по адм. д. № 4987/2018 г., VI отд. на ВАС, Решение № 2596 от 19.04.2021 г. по адм. д. № 1207/2021 г. на Административен съд - София-град, Решение № 4062 от 19.06.2023 г. по адм. д. № 9200/2022 г. на Административен съд - София-град.

По изложените съображения съдът намира, че решението е законосъобразно, поради което е дължимо отхвърляне на жалбата.

С оглед изхода на делото, претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника се явява основателна. На основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника се дължат сторените и своевременно поискани разноски за юрисконсултско възнаграждение, които на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя в размер на еуровата равностойност на 200 лв., а именно 102.26 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

### Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на С. Д. К. срещу Решение № 1040-21-319/13.06.2026 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 1012-21-988/28.04.2026 г. срещу Разпореждане № 214-00-3521-1/11.03.2026 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 КСО. ОСЪЖДА С. Д. К. да заплати по сметка на ТП на НОИ [населено място] сума в размер на 102.26 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 119 КСО решението не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: